

In de Tartaros, de allerdiepste laag, zakte Dumass geïrriteerd onderuit in zijn troon, en streek over zijn neus en ringbaard. Aan weerskanten van zijn podium stonden twee Erinyen, vrouwen die hem dienden, ineengedoken in hun gedaanten van grote vleermuizen. Hun ellebogen staken kruislings boven hun afzichtelijke vleermuishoofden. Als wigwams verhulden hun vleugels hun lichamen. Dat er bij Dumass een woedeaanval aan zat te komen bleek uit het bekende handgebaar over zijn gezicht. De Erinyen wilden hem liefst geen aanleiding geven om in zijn gevreesde toorn te ontsteken. Zijn donkere buien waren meer dan berucht.

‘Verdomme, weer een verkeken kans! Houdt het dan nooit op?’ brieste Dumass. De geitenkoppen kroon op zijn hoofd trilde.

Langzaam schoven de Erinyen open. Hun opgloeiende lichamen lieten een vaal schijnsel vallen door hun gevleugelde kieren op het glimmende zwart van de marmeren vloer.

‘Wat is er van uw dienst, heer?’ klonk het benepen vanaf de rechterzijde van de god van het kwaad.

‘Ah, durf je je eindelijk te vertonen met je rotkop. Het zal eens tijd worden dat je uit je schulp kruipt en niet langer verkiest hier doodstil zielig te zitten wezen. Het is jouw schuld, Petra!’

De aangesproken Eriny stond op, en de andere drie volgden haar voorbeeld. Met gebogen hoofden stelden ze zich nederig voor het podium op waar de massieve en rijk gedecoreerde zetel van Dumass in het midden stond. Petra spreidde haar

vleugels totdat haar gestrekte armen en vingertoppen de vloer raakten. Ze nam de leidersrol op zich. Haar naakte, vrouwelijke lichaam verkleurde van een beige tot een paarse gloed. Ook de randen van haar tuitvormige lange oren kleurden mee en lichtten nog feller op.

‘Wat kunnen wij voor u betekenen om uw ongenoegens weg te nemen, heer?’

Hij keek haar vernietigend aan, gebaarde dat de anderen zich ook voor hem open dienden te stellen en liep met grote passen op hen af. Trillend van woede stond hij voor Petra.

‘Zal ik mijn honden op je loslaten? Om je te verscheuren? Dat lijkt me wel een goed idee,’ zei hij sarcastisch en klakte met zijn tong. Vanachter zijn zetel schoten twee bloeddorstige, driekoppige honden naar voren. Het kwijl droop uit hun bekken. Vervaarlijk grommend, hun tanden ontbloot. Slechts het minste teken van Dumass zou haar abrupte einde betekenen.

‘Weer is het mislukt, 21-12-2012 was één grote zeperd. Het zag er veelbelovend uit, maar het is weer eens niet gelukt om mijn macht eindelijk te kunnen laten gelden. Het was de grote kans na het debacle van 2000 en dat mislukte experiment met die CERN-deeltjesversneller. Mijn verdiende triomftocht is in de kiem gesmoord en daar houd ik jou verantwoordelijk voor,’ zei hij in de opbouw van zijn tirade.

‘We hebben onze uiterste best gedaan,’ piepte Petra. ‘Lucifer heeft gefaald. Zijn strijd met Uttimas is onbeslist geëindigd, maar we zullen ons opnieuw voorbereiden en glorie zal u...’

‘Dat is je maar geraden ook!’ onderbrak de meester dreigend.

‘Je krijgt nog éénmaal de kans om met een goed plan te komen. Faal je weer, dan ...’ Hij sprak zijn zin niet uit, keek naar zijn honden en wees naar de Eriny die in de houding achter Petra stond. Meer aanwijzing hadden de twee moordlustige monsters niet nodig en binnen enkele minuten verscheurden zes woeste koppen de kansloze vleermuisvrouw. Bloed spoot in het rond in een orgie van razernij en uitzinnig geweld. In een reflex draaide Petra haar vleermuishoofd af van de zinloze slachtpartij, maar Dumass dwong haar te blijven kijken door haar hard aan een van haar oren te trekken. Met zijn andere hand greep hij haar in haar kruis, kneep hard en drong met zijn vlezige middelvinger in haar schede. Ze wilde zich tegen haar verkrachter verzetten, en ver koos uit ondervinding dat het beter was dat te laten. Het zou haar nog dunder komen te staan, wist ze. Toch deed het bloedige schouwspel haar trillen van genot. Pas toen de honden voldaan het bloed van het marmer oplikten, sprak Dumass weer, nu op een wat getemperde toon.

‘Heb ik je zo duidelijk genoeg gemaakt wat je anders staat te wachten, butterfly?’

‘Ja mijn heer, dank u voor uw wijze boodschap,’ antwoordde ze, spreidde haar benen nog iets meer en liet de god van het kwaad zijn gang gaan.